

SERIES Hope cluster โควิดนี้ยังมีหวัง

Hope cluster โควิดนี้ยังมีหวัง ลำดับที่ 22 และลำดับที่ 23

เรียบเรียงโดย ชัยวัฒน์ อหันทริก

ชื่อกัญญาพร ชื่อเล่น กัส อายุ 25 ปี บ้านอยู่แถวไทรน้อย เป็นพนักงานมูลนิธิเด็ก ตำแหน่งหน้าที่กราฟิก

ช่วงก่อนที่ยังไม่รู้จักคำว่าโควิด-19 เป็นช่วงที่เราเพิ่งเปลี่ยนงานใหม่ ก็คืองานในปัจจุบันได้ไม่กี่เดือนประมาณกลาง ๆ ปี 2562 และในขณะที่กำลังสร้างเนื้อแต่พอตัวเป็นช่วงที่กำลังทำเรื่องกู้ซื้อบ้านกับธนาคารกู้ร่วมกับแฟน แต่พอทำงานมาได้ประมาณมีนาคม 2563 ก็มีโรคติดต่อเกิดขึ้น ทำให้มีผลกระทบปรับตัวไม่ทัน ทั้งเรา และแฟน

มูลนิธิเด็กมีการปรับลดเงินเดือนครึ่งหนึ่งเป็นระยะเวลา 3-4 เดือน ในช่วงที่รัฐบาลสั่งปิดประเทศ โควิดระบอบแรก ๆ ทางมูลนิธิเด็กได้มีการปรับเปลี่ยนย้ายสถานที่ทำงานจาก

บางพลัด ที่เป็นสถานที่ตั้งมายาวนานกว่า 30 กว่าปี ก็ต้องย้ายไปทำที่สำนักงานใหญ่ที่สาย 4 เพื่อลดต้นทุนต่าง ๆ นานา ทำให้อยากหางานใหม่ทันทีในตอนนั้นก็เพราะมันไกลกว่าเดิมมาก ๆ

อันที่จริงเราก่อนหน้านี้แผนของเราพยายามหางานที่ใกล้กันกับแฟน เวลาเลิกงานขับรถก็ไปรับแฟนกลับบ้านด้วยกันซึ่งห่างกันแค่ 15 นาที แต่ตอนนี้มีระยะการเดินทางที่ไกลกว่าเดิม มีค่าใช้จ่ายที่เพิ่มขึ้น จากเดิม 30-50 บาท เป็นวันละ 100 กว่าบาท จากสาย 4 มาแถว ๆ จรัญ ระยะเวลา 45 นาที ซึ่งโควิดทำให้มีผลกระทบกับชีวิตมาก

วิถีชีวิตเปลี่ยนต้องต่างคน ต่างกลับ หรือบางทีไปรอกปากซอยเข้าบ้านแทน แรก ๆ ก็ท้อแต่ก็ต้องสู้ต่อ เพื่อการอยู่รอด ช่วงนั้นมีข่าวตงกานกันเยอะ งานไม่ได้หากันง่าย ๆ โดยเฉพาะมีวันหยุด เสาร์-อาทิตย์ เราก็มีความกังวลเหมือนกันว่าจะตงกานไหม

นอกจากต้องมีรายจ่ายประจำในเรื่องค่าผ่อนบ้าน ค่าผ่อนรถยนต์ หนี้ค่าใช้จ่ายส่วนตัวอีก พยายามนึกถึงคนอื่น ปลอดภัยตนเองให้สู้ ๆ แต่ถือว่ายังโชคดีที่มูลนิธิเด็กยังไม่มียโยบายไล่ออก เพียงแค่เพิ่มพลังให้ตั้งใจทำงานเพื่อสังคม

และอีกอย่างคิดอยู่เสมอกับแฟนจะพาไปเที่ยวต่างจังหวัด ในช่วง เสาร์-อาทิตย์ หรือวันหยุด ติดต่อกัน เพราะเป็นคนรักการเดินทาง แต่!!! พอเจอโควิดก็ต้องหยุดแผนการทุกอย่าง เพราะนอกโควิดจะต้องเว้นระยะห่างกันแล้ว ยังต้องใส่ใจ มีสติใส่หน้ากากทุก ๆ ครั้งก่อนออกจากบ้าน

หมดเงินไปกับโควิดหลายพันบาทแล้ว ล้างมือจนแพ้ จนมีไข้ไคลลอก นี้ก็ระยะเวลาผ่านมา หนึ่งปีแล้ว มีรอบที่ 3 แล้ว เครียดแล้วเครียดอีก บริษัทแฟนทำธุรกิจส่งออกผ้าไปเมืองนอกก็ดันมา กระทบทั้ง ๆ หลังโควิดระบาดรอบแรก ๆ 2-3 เดือนก็เริ่มทุเลาลงพอมียอดสั่งก็ดีใจกันยกใหญ่ เราก็หวังให้ทุกอย่างดีขึ้นเร็ว ๆ อยากใช้ชีวิตที่เป็นปกติ โดนรอบที่ 3 ไปหนี้สินต่าง ๆ ชักหน้าไม่ถึงหลัง คิดว่าสถานการณ์มันดีขึ้นในต้นรอบ 2 แต่กลับกันแยะไปหมด

อยากให้รัฐบาลเร่งแก้ไขโดยเร็ว ภาวะวัคซีนดี ๆ เข้ามา ภาครัฐควรเปิดโอกาสให้ภาคเอกชน เต็มเต็มวัคซีนในประเทศ ถ้าฉีดวัคซีนแล้วดีขึ้นป้องกันจริง ๆ ต่อให้ราคาเป็นหมื่นก็พร้อมจะฉีด เพราะยังไม่อยากตาย เพราะทุกวันนี้ใช้ชีวิตด้วยความกลัว ความหวาดระแวง กลัวว่าตัวจะติดเชื้อ กลัวจะเอาเชื้อไปติดคนในครอบครัว หรือคนอื่น ๆ

ตอนนี้ก็พยายามที่จะปรับเปลี่ยนการใช้ชีวิต พกเจลแอลกอฮอล์ สวมใส่หน้ากากตลอด ไม่ออกไปไหนโดยไม่จำเป็น แล้วก็ไม่ได้กลับไปหาครอบครัวเลย

ส่วนที่รัฐบาลเขาก็มีสวัสดิการที่ไปกู้ใครมาไม่รู้ หนึ่งล้านล้านบาทเพื่อแก้ไขปัญหาปากท้องพี่น้องคนไทย เช่น โครงการ ม.33 เรารักกัน โครงการคนละครึ่ง ก็ถือว่าช่วยได้ในระดับหนึ่ง อันนี้ตั้งแต่รอบแรก ซึ่งรอบสามหนักหนากว่าเยอะ อยากให้ออกมากระตุ้นเศรษฐกิจทุก ๆ ภาคส่วน พร้อมฉีดวัคซีนดี ๆ ควบคู่กันไปเหมือนอเมริกาบ้าง

ตอนนี้ก็ได้แต่ภาวนา จะไม่โดนลดเงินเดือนอีก กลับมาเป็นปกติแล้วหลังคลายล็อก
รอบแรก ๆ เพราะถ้าในรอบนี้ก็คงแย่มาก ๆ เลย เปลี่ยนงานใหม่ตอนนี้ ก็คงไม่ใช่เรื่องง่าย
คงต้องทำที่เดิมไปก่อน

ส่วนเรื่องไปขอพร ไปวัดก็ไป ขอพร ขอหวย บনบานสารพัด เพื่อหวังว่าจะช่วยได้ บางทีก็
ยอมรับความจริง แต่ก็พยายามหาอะไรมาปลอบใจตัวเอง เราคิดไม่ใช่แค่เราที่เจอปัญหา แต่ตอนนี้
ทั่วโลกก็ยังมีปัญหาที่ยังรอการแก้ไข สักวันหนึ่งพวกเรามนุษย์โลกจะบอกลาเจ้าโควิดนะ

หากเปรียบเทียบช่วงก่อนโรคโควิดจะระบาดให้ค่าของความสุข 90% และในระหว่างที่ยัง
ระบาดรอบที่ 3 ความสุขลดลงเหลือ 30%

ชื่อ ศุภสุดา ชื่อเล่นนุ๊ก อายุ 24 เป็นพนักงานบริษัท พักอยู่แถวบางใหญ่
ก่อนจะเกิดโรคโควิดระบาด ได้ทำงานเป็นพนักงานบริษัทแห่งหนึ่งใน จังหวัดนนทบุรี
ทำงานจันทร์-ศุกร์

ส่วนแผนเปิดธุรกิจส่วนตัวที่บ้าน ช่วยกันหารายได้เพื่อใช้จ่ายในครอบครัวไม่มีอะไรติดขัด
บางอาทิตย์ก็หารับทำงานเสริมนิด ๆ หน่อย ๆ เพื่อไว้เป็นเงินเก็บในส่วนค่ารักษาพยาบาลคนใน
ครอบครัวเวลาเกิดเหตุการณ์ฉุกเฉิน

หลังจากเกิดโรคระบาดโควิด ผลกระทบหลังจากนั้นตั้งแต่รอบแรก ๆ ที่ทำงานได้อยู่ใกล้
พื้นที่เสี่ยง มีคนติดโควิดกันเยอะ ทางที่ทำงานเลยมีการปิดบริษัทถาวรหลังรัฐปลดล็อกดาวน

ช่วงกรกฎาคม 25 เพื่อลดต้นทุนและให้พนักงานย้ายไปท 6 3 ว่างานรวมกันที่สำนักงานใหญ่ ที่อำเภอสามพราน

ช่วงที่อยู่กับบ้านโดนลดเงินเดือน 50% ประกันสังคมก็ไม่ได้ช่วยเหลือ ติดต่อเข้าไป เขาบอกว่ายังรับเงินเดือนอยู่ ยกเว้นนายจ้างทำหนังสือว่าปิดสถานประกอบการชั่วคราว ค่าใช้จ่ายต่าง ๆ ก็ต้องก็ต้องจ่าย รายได้จากหมื่นกว่า ๆ เหลือเงินเดือนไม่ถึงแปดพันบาท

เมื่อเงินเดือนไม่พอกินก็ต้องไปกู้เงินร้อยละ บาท มาใช้ในชีวิิต 10 ประจำวัน จนกลายเป็นหนี้เกือบ ๆ หมื่นบาท สามมีค่าขายไม่ได้ก็ต้องหันไปขับรถ รับงานขนของใส่กระบะ คนตงงานก็เยอะ 2 แกรมดี้นรามาแย่งแย่งขันกัน

ช่วงรอบ เป็นช่วงท 3 แย่มาก เพราะมีค่าใช้จ่ายเยอะ ไหนจะผ่อนรถผ่อนบ้าน ส่งลูกเรียน ค่าใช้จ่ายอื่น ๆ ในบ้านอีก แพนที่เคยทำธุรกิจส่วนตัวก็มีผลกระทบไปด้วย ทำให้ต้องปิดบริษัท ยิ่งทำให้เครียดมากช่วงนั้น เพราะเหลือรายได้แค่ทางเดียว และช่วงนั้นก็ไมรู้ว่าทางบริษัทจะกลับมาปกติอีกตอนไหน ยิ่งทำให้เครียดเข้าไปใหญ่

แค่เครียดว่าจะติดโรคนี้ใหม่ก็พอ แล้วดันมาเจอเรื่องเงินที่ต้องมีค่าใช้จ่ายเยอะอีก จะไปหา งานเสริมขายของช่วงนั้นก็มมีแต่คนตงงานกันมาก มีแต่แม่ค้าพ่อค้าเยอะกว่าคนซื้อเสียอีก เลยตัดสินใจยังไม่ทำ เพราะคิดว่าตอนนั้นไม่น่าจะลงทุนอะไรมากนักยิ่งทำให้แยกลงไปกว่าเดิม

ส่วนเรื่องเปลี่ยนอาชีพหรืออนาคตหลังจากนี้ ถ้ากลับมาเป็นปกติ ก็อยากจะทำธุรกิจส่วนตัวกับแฟนมากกว่า หาที่ทางดี ๆ เปิดร้านหรือทำธุรกิจอะไรสักอย่าง แต่เนื่องจาก ประสพการณ์ยังน้อย และทุนยังมีไม่มาก คงต้องอดทนกันไปก่อน

สิ่งที่กังวลตอนนี้ หนึ่ง คือ กังวลเรื่องลูกเพราะลูกกำลังเข้า ปและมามีโรคนี้เข้ามา 1. เลยทำให้โรงเรียนปิด ตั้งแต่นั้นการเรียนลูกก็ช้าลง เราก็ไม่มีเวลาที่จะสอนหนังสือเขาได้ เพราะส่งเค้าไปอยู่ บ้านตายายที่ต่างจังหวัด ถึงแม้ทางโรงเรียนจะมีการสอนแบบออนไลน์เข้ามามันก็ไม่เหมือนเขาได้ เรียนในห้องเรียนอย่างเดิมแน่นอน

อย่างที่สองเลย กังวลมากกว่ารัฐบาลจะจัดการยังไง เพราะที่ผ่านมาไม่มีอะไรเข้ามาช่วยมาก เท่าไหร่ หรือชี้แจงให้ชัดเจนมากนัก ก็มีแต่ ม.33 ซึ่งบางที่เงินจำนวนนั้น เราอยากให้อาออกมา เป็นเงินสดจะดีกว่า เพราะจะได้เอาไปจ่ายค่าน้ำ ค่าไฟ หรืออื่น ๆ ที่สำคัญกว่านี้ และที่สำคัญเวลา ไปซื้อของเคยเจอบางร้านเห็นแก่ตัวมาก เห็นว่าเราจ่าย ม.33 เงินรัฐบาล ก็ขึ้นค่าของเป็นสองเท่า อย่างเห็นได้ชัดเลย

และสำคัญเลย คือ เรื่องวัคซีนที่จะต้องฉีด แน่นนอนอยู่แล้วว่าเรากลัวว่าฉีดมันจะมีผลข้างเคียงอะไรไหม ยิ่งเห็นมีข่าวว่าฉีดแล้วช็อก ฉีดแล้วตาย ก็เลยยังไม่กล้าฉีดเข้าไปใหญ่ จนมาถึงตอนนี้ก็ยังไม่มมีอะไรที่จะมารรับรองว่าฉีดแล้วจะปลอดภัยไหม

ความหวังตอนนี้ก็หวังว่ารัฐบาลจะหาวัคซีนดีดีมาฉีดให้กับประชาชน หวังว่าโรคนี้จะหมดสักที เพราะอยู่อย่างหวาดระแวงและกลัวมาก ว่าจะเป็นคนไหน ไหนจะต้องมาใส่หน้ากากอนามัยตลอดอีก

แต่ถ้ารัฐบาลยังคงไม่มีทางออกก็คงต้อง ฟังสิ่งศักดิ์สิทธิ์ ใ้พระเจ้า ขออย่าให้เราตายอย่างเดียวแล้ว ถ้าหากเปรียบเทียบช่วงก่อนโรคโควิดจะระบาดให้ค่าของความสุข 100% และในระหว่างที่ยังระบาดรอบที่สามความสุขลดลงเหลือ 60%

สัมภาษณ์เมื่อวันที่ 6 พฤษภาคม 2564